

Marijin mesec

“Mesec maj nas spodbuja, da na poseben način o Njej premišljujemo in govorimo. Dejansko je to njen mesec. Tako torej liturgično obdobje (Velika noč) in ta mesec vabita naša srca, da se na edinstven način odprejo Mariji.” (Janez Pavel II., splošna avdienza, 2. maj 1979).

14. Maj. 2009

Začenja se mesec maj. Gospod želi od nas, da ne zapravimo te priložnosti za rast v njegovi ljubezni prek odnosa z Marijo. Da bi vsak dan znali

vzdrževati z Njo otroški stik – v majhnih stvareh in drobnih pozornostih –, ki postaja velika resničnost osebne svetosti in apostolata, torej nenehnega prizadevanja, da bi prispevali k odrešenju, ki ga je Kristus prinesel na svet (*Jezus prihaja mimo*, 149).

Kako ljudem ugaja, ko jih spomnimo na njihovo sorodstvo z osebnostmi iz literature, politike, vojske, Cerkve! ...

— Prepevaj pred Brezmadežno in jo spominjaj:

Zdrava Marija, hči Boga Očeta;
zdrava Marija, mati Boga Sina;
zdrava Marija, nevesta Boga Svetega
Duha ... Večji od tebe je samo Bog!
(*Pot*, 496)

Na spontan, naraven način se v nas zbudi želja, da bi bili blizu Božji Materi, ki je tudi naša Mati; da bi se obračali k njej, tako kot se obračamo k živi osebi, saj Ona nikoli ni bila

podvržena smrti, temveč je z dušo in telesom ob Bogu Očetu, ob svojem Sinu in ob Svetem Duhu.

Da bi razumeli Marijino vlogo v krščanskem življenju, da bi nas privlačila in bi z otroško ljubeznijo iskali njeno ljubeznivo spremstvo, ne potrebujemo velikih besed, čeprav je skrivnost božjega materinstva vsebinsko tako bogata, da o njej nikoli ne bomo dovolj premišljevali.

Katoliška vera je znala v Mariji prepoznati privilegirano znamenje božje ljubezni. Bog nas že zdaj imenuje svoje prijatelje, njegova milost deluje v nas, nas očiščuje greha, nam daje moč, da bi v slabostih, lastnih nekomu, ki je še vedno prah in beda, mogli že zdaj na nek način odsevati Kristusov obraz. Nismo zgolj brodolomci, ki jim je Bog obljubil rešitev, marveč se ta rešitev v nas že vrši. Naš odnos z Bogom ni odnos slepega, ki hlepi po svetlobi, a

stoka v žalosti zaradi teme, temveč odnos otroka, ki ve, da ga Oče ljubi.

O tej prisrčnosti, tem zaupanju in tej gotovosti nam govori Marija. Zato gre njeno ime tako naravnost do srca. Odnos vsakogar izmed nas do naše lastne matere nam je lahko vzor in smernica pri odnosu do Gospe sladkega imena, Marije. Boga moramo ljubiti z istim srcem, s katerim ljubimo svoje starše, svoje brate in sestre, druge člane družine, svoje prijatelje ali prijateljice; drugega srca nimamo. In s tem istim srce moramo stopiti v odnos z Marijo.

Kako se običajen sin ali hči vedeta do svoje matere? Na sto načinov, a vedno z ljubeznijo in zaupanjem. Z ljubeznijo, ki bo ob vsaki priložnosti dobila drugačno obliko, pogojeno z življenjem samim; vendar pa te oblike nikdar niso nekaj hladnega, temveč prijetne domače navade,

majhne vsakodnevne pozornosti, ki jih otrok mora imeti z materjo in jih mati pogreša, če otrok kdaj pozabi nanje: poljub ali nežnost ob odhodu ali prihodu domov, majhno darilce, nekaj prisrčnih besed.

V naših odnosih z nebeško Materjo tudi obstajajo smernice otroške pobožnosti, ki dajejo obliko našemu običajnemu ravnanju z Njo. Mnogi kristjani vzamejo za svojega stari običaj škapulirja ali pa privzamejo navado, da pozdravljajo – ni potrebna beseda, zadostuje misel – Marijine podobe, ki jih najdemo v vsakem krščanskem domu in ki krasijo ulice tolikerih mest. Mnogi živijo čudovito molitev rožnega venca, v kateri se duša ne naveliča ponavljanja vedno istih reči, kot se tudi zaljubljeni ne naveličajo drug drugega, in v kateri se naučimo podoživljati osrednje trenutke Gospodovega življenja; ali pa Gospe posvetijo en dan v tednu – navadno

ravno tega, na katerega smo zdaj zbrani, soboto – ter ji izkažejo kakšno majhno pozornost in še posebej premišljujejo o njenem materinstvu.

Obstajajo še številne druge marijanske pobožnosti, ki jih zdaj ni treba vseh naštevati. Ni potrebno, da so vse vključene v življenje vsakega kristjana – rasti v nadnaravnem življenju je nekaj povsem drugega kot zgolj kopičiti pobožnosti –, vendar moram hkrati povedati, da ne uživa polnosti vere, kdor ne živi vsaj katere od njih, kdor vsaj na kakšen način ne izraža ljubezni do Marije.

Kdor meni, da so pobožnosti do Presvete Device presežene, daje občutek, da je izgubil globok krščanski smisel, ki ga imajo v sebi, da je pozabil vir, iz katerega prihajajo: vero v načrt odrešenja Boga Očeta, ljubezen do Boga Sina, ki je postal pravi človek in se je rodil iz žene, zaupanje v Boga Svetega Duha,

ki nas posvečuje s svojo milostjo. Marijo nam je dal Bog in nimamo pravice, da bi jo zavračali, temveč se ji moramo bližati z ljubeznijo in veseljem otrok. (*Jezus prihaja mimo*, 142)

Sveta Marija, Mati božja, gre mimo neopazno, kot ena izmed mnogih žena svojega ljudstva. – Od nje se nauči živeti “naravno”. (*Pot*, 499)

Mnogo spreobrnitev in odločitev za predanost božji službi izhaja iz predhodnega srečanja z Marijo. Naša Gospa je podpirala želje po iskanju, z materinskim čutom pospeševala nemir v duši, dosegla, da si želimo sprememb in novega življenja. Tako se je stavek '*Kar koli vam reče, storite*' spremenil v resničnost ljubeče izročitve, v krščansko poklicanost, ki odtlej razsvetljuje vse naše osebno življenje. (*Jezus prihaja mimo*, 149)

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/marijin-
mesec/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/marijin-mesec/) (7. Avg. 2025)